

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΜΑΣ

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΕΤΩΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΩΝΟΣ

(Από το περίφημο βιβλίο του συνδεδεύσαντος τόν 'Οθωνα κατά τήν καθοδό του στήν 'Ελλάδα Βαυαρού αξιωματικού Χριστοφόρου Νέζερ)



(Συνέχειν έκ του προηγουμένου)
ΛΗ' εκείνη τή νύχτα πεζοπορήσαμε χωρίς νά αισθανθώμε καμιά κούρασι. 'Αλλά, όταν ξημέρωσε και πρόβαλε ο ήλιος, ή ζέστη άρχισε νά μάς βασανίζει. 'Η οδοιπορία μας ήταν μάλιστα ακόμα πιο επίπονη τώρα, γιατί είχαμε πάρει δύσθετα μονοπάτια άπάνω στά θουάνα.

Τέλος έφτάσαμε στό χάνι που ήταν κοντά στό χωριό, όπου είχε καταφύγει ο λήσταρχος Στράτος. 'Έκει καταύσαμε, φάγαμε και ξεκουραστήκαμε περιμένοντας νά νυχτώσει για νά μπορέσουμε νά επιδράσουμε εναντίον του κατασφύγιου του λησάρχου και νά τον συλλάβουμε.

'Εξαφνα, ο ύπαξιωματικός που ήταν επί κεφαλής τής φρουράς, τήν οποία είχα τοποθετήσει έξω από τό χάνι παρουσιάστηκε και μού άνήγγειλε τί ένα μεγάλο άποσπασμα πεζών και καθαλλάρηδων κατέβαινε άπ' τό άντικρυνό θουό και φαινότανε νάρχεται πρός τό χάνι.

Σηκώθηκα άμέσως, και παίρνοντας τό μικρό μου τηλεσκόπιο, προσπάθησα νά δω ποιόν ήσαν αυτοί που άποτελούσαν τό άποσπασμα. 'Αλλά οι φακοί δέν ήσαν πολύ δυνατοί κι' έτσι δέν μπόρεσα νά ξεχωρίσω τίποτε. Τότε ένας χωροφύλακας, που είχε ίσχυροτάτη όραση, μάς ειπε ότι τό άποσπασμα άποτελείτο από είκοσι έφίππους κι' έζητα πεζούς χωροφύλακες, ώπλισμένους με μακρὰ ισπανικά τουφέκια. 'Επρόσθεσε μάλιστα πώς ξεχωρίζει έπάνω στό φέσι τους τό κίτρινο στέμμα.

'Ολ' αυτά ήσαν άληθινα. Τότε έγώ διάταξα, μόλις θά έφτανε τό άποσπασμα νά οδηγηθούν οι άρχηγοί του μέσα στό χάνι και νά μείνουν οι στρατιώτες του έξω, γιατί δέν υπήρχε άρκέτος χώρος για όλους μας. 'Επειτα, μαζί με τόν άντεισαγγελέα Ράλλη και τόν ύπολοχαγό Γρίβα μπήκαμε πάλι στό χάνι και περιμέναμε.

Σέ λίγο άκούσαμε τούς νεφερμένους νά καλπάζουν στό λιθόστρωτο μονοπάτι που ώδηγούσε στό χάνι και άμέσως κατόπιν τούς είδαμε νά μπαίνουν μέσα.

'Επί κεφαλής των ήταν ένας ρομαλέος άνδρας σαράντα περίπου χρόνων, ο οποίος και παρουσιάστηκε μπροστά μας μαζί με πέντε άλλους νέους. 'Ο ρομαλέος αυτός άνδρας φορούσε στολή άρχηγού παλληκαριών κ' είχε κεντημένα άπάνω στο χρυσοστόλιτο έπενδυτή διάσημα άντισημαματάρχου. Στό φέσι του είχε στέμμα, όπως κ' οι πέντε άλλοι αξιωματικοί που τόν συνόδευαν κ' οι οποίοι, όπως φαινόταν από τά διάσημά τους, ήσαν λοχαγοί και ύπολοχαγοί.

'Ο άρχηγός του άποσπάσματος μάς προσηγόρεσε φιλικά και έμεις τού άπαντήσαμε χαιρετώντας τον στρατιωτικά. 'Ο ιδιοκτήτης του χανιού έφερε τότε ένα χαλί, τό άπλωσε και κάθησαν σ' αυτό ο άρχηγός κ' οι αξιωματικοί του.

'Ανάψαμε και καπνίσουμε τσιμπούκια, ήπιαμε καφέ, και σέ μία στιγμή, ο άρχηγός, φωνάζοντας ένα άπό τά παλληκάρια του που στεκόταν στήν πόρτα, περιμένοντας διασταγές του, τόν πρόσταζε νά φέρη τήν τούτσα με τή ρακή.

Τότε ήπιε στήν ύγεια μας, μάς κέρασε κι' όλοι τόν χαιρετήσαμε πίνοντας άπ' τήν έξαιρετική αυτή ρακή. Κατόπιν μάς ρώτησε που ηγαίναμε και ο ύπολοχαγός Γρίβας, κρύβοντάς του τόν πραγματικό σκοπό τής άποστολής μας, τού άπάντησε:

— Πάμε στό Σηρόμερο γιατί έγιναν έκει δύο φόνου, για τούς όποιους θά κάνη άνακρίσεις ο κύριος.

Και έδειξε τόν άντεισαγγελέα Ράλλη. 'Ο άρχηγός του άποσπάσματος φάνηκε σάν νά πίστεψε στά λόγια του αυτά, άν και μάς ειπε πώς δέν είχε άκούσει νά γίνεται λόγος για τούς φόνους αυτούς. Κατόπιν μάς ειπε ότι θά προχωρούσε μαζί με τούς άνδρες του ως τά τουρκικά σύνορα για νά δη μήπως ο Σωτήρης Στράτος με τή συμμορία του είχε καταφύγει σέ τουρκικό έδαφος.

Μετά ένα τέταρτο τής ώρας, μάς κέ-

ρασε και πάλι ρακή και κατόπιν τόσο ο άρχηγός, όσο και τά παλληκάρια του, μάς χαιρέτησαν με εύχαρίστησι κι' έφυγαν.

'Ο καλπαμός τών αλόγων τους άκούγεται επί πολλή ώρα και σέ μία στιγμή που βήκα στήν πόρτα του πανδοχείου, είδα τούς καθαλλάρηδες νά καλπάζουν με μεγάλη ταχύτητα στά μονοπάτια τών άντικρυνών θουών, ακολουθούμενοι από τούς πεζούς που έτρεχαν σάν μαλιαμένοι ξεπίσω τους.

Συγχρόνως όλοι μαζί ξεφώνιζαν τήν πολεμική κραυγή τών Λιάπηδων που είνε όμοια με τό κρώξιμο τών τσακαλιών.

'Η κραυγή αυτή δέν μού άρεσε καθόλου και μ' έκανε νά ξεαναγυρίσω μέσα. Καθώς όμως διεσχίσα τήν αούλη τού χανιού είδα τόν ιδιοκτήτη τού νά με πλησιάζη, νά θιάζη τό φέσι του εις ένδειξιν υπέρτατου σεβασμού και νά μού λέη:

- Ξέρεις, κύριε, ποιος ήταν αυτός ο καπετάνιος ;
- 'Οχι... Γιατί με ρώτάς ; τού άποκρίθηκα.
- Πούδς ήταν ; ρώτησε και ο ύπολοχαγός Γρίβας, ο όποιος μάς είχε πλησιώσει έν τώ μεταξύ.
- 'Ο Σωτήρης Στράτος ! μάς άπάντησε ο χαντζής.
- Και τόσα μας τό λές, σκύλλε ; φώναξα έγώ, θυμώνοντας κι' όρμώντας εναντίον του.
- Δέν μπορούσα νά σάς τό πώ νωρίτερα, κύριε, γιατί έν σάς τό έλεγα, αβριο κιόλας τά παλληκάρια τού Σωτήρη Στράτου θά μού έκαγιν τόν χάνι και θά μού σκότωναν τή γυναίκα και τά παιδιά.

Και ο χαντζής, αφού ειπε τά λόγια αυτά, έπρόσθεσε με σημασία:

— Μού φαίνεται όμως περίεργο πώς από τά τόσα παλληκάρια σας δέν τόν άναγνώρισες κανείς ; Δυό μάλιστα από τούς χωροφυλακές σας είνε πατριώτες του.

Κατάλαβα ότι ο δυστυχισμένος χαντζής είνε δίκη και, γυρίζοντας πρός τόν ύπολοχαγό Γρίβα τού ειπα έπιληκτικά:

— Που είνε οι δυό χωροφυλακές σου, οι συμπατριώτες τού Στράτου ;

'Ο Γρίβας έψαξε νά τούς βρη και τέλος τού άνακάλυψε πίσω από μερικά δέντρα τής αούλης νά κάνουν ότι κοιμούνται.

— Που ήσαστε διαβόλου γιοιό ; τούς ρώτησε με θυμό.

— Κοιμόμαστε έδώ στή ακία, τού άπάντησαν ύποκριτικά εκείνοι, γιατί χωρίς άλλο, άποψε δέν είμαστε για ύπνο.

'Ακούγοντουν ακόμα μακριά οι άλλαγμοί τών ληστών, όταν ο νεαρός άντεισαγγελέας Ράλλης, συστρέφοντας τά χέρια του με άμηχανία, ρώτησε:

— Τί θά κάνουμε τώρα ;

— Τί θά κάνουμε τώρα ; ρώτησε και ο ύπολοχαγός Γρίβας.

'Εγώ άρχισα νά γελώ για τό άπρόοπτο πεζιλίκι μας και μία νευρική εύθυμία διαδέχθηκε τήν ντροπή μου.

— Τί θά κάνουμε ; ειπα γελώντας πάντοτε. Θά γυρίσουμε από κει που ήρθαμε και όποιος τολμά άς συλλάβη τόν καπετάν Στράτο. Κύριε ύπολοχαγε Γρίβα, διάταξε έπιστροφή ! ...

Τί τόλμη όμως και αυτή τού λησάρχου Στράτου...

Νάρθη άνάμεσά μας άφουβα και νά μάς κερδή ρακή !

Κι' έμεις ; Κι' έμεις τί κάναμε ; ... 'Ηπιαμε στήν ύγεια του, στήν ύγεια τού Σωτήρη Στράτου που ζωντανό ή νεκρό, έπρεπε νά τόν συλλάβουμε ! ...

'Η προσβολή μας ήταν τρομερή και τό πάθημά μας έγινε γνωστό και σ' αυτόν τόν βασιλέα τής Βαυαρίας Λουδοβίκο Δ', τόν πατέρα τού "Ελληνος βασιλέως.

Τό θυμόταν μάλιστα σε όλη του τή ζωή.

'Όταν, έπειτα από χρόνια ξαναγύρισα στη Βαυαρία, παρήλασα με τό τάγμα μου μπροστά στον βασιλέα. Τή στιγμή λοιπόν που περνούσα μπροστά του, ο βασιλεύς με σταμάτησε γελώντας και μού ειπε:

— 'Υπολοχαγε Νέζερ, δέν συνάλαβες τό Σωτήρη Στράτο... δέν μπόρεσε νά τόν συλλάβης... Πραγματικά οι σύγχρονοι "Ελληνες είνε γνήσιοι άπόγονοι τών άρχαίων. Δέν έχουν μόνο τήν άνδρεία τού 'Αχιλλέως, άλλα και τήν ποιηρία τού 'Οδυσσέως.

('Ακολουθεί)

